

0554
101 156
2

БІБЛІОТЕКА ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ
КНИЖЕЧКА Ч. 4.

М. ЄРЕМІВ.

I.

БЕЗ СТАРШИХ

КОМЕДІЯ В ДВОХ ДІЯХ.

II.

МИКОЛЬЦІВ ПОДАРУНОК

КОМЕДІЙКА В ОДНІЙ ДІЇ.

Накладом і друком „Українського Голосу”
Вінніпег, Канада.
1935

БІБЛІОТЕКА ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ
КНИЖЕЧКА Ч. 4.

М. ЄРЕМІВ.

I.

БЕЗ СТАРШИХ

КОМЕДІЯ В ДВОХ ДІЯХ.

II.

МИКОЛЬЦІВ ПОДАРУНОК

КОМЕДИЙКА В ОДНІЙ ДІІ.

Накладом і друком „Українського Голосу”
Вінніпег, Канада.
1935

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ-АРХІВ.

Київ, Україна.

Гол. Інв. Ч. 17884
Бібл. Етн. Нум. Світ. Архів. Мист.

Printed by the Ukrainian Publishing Company
of Canada, Limited — Winnipeg, Man.

LEONID W. BACHYNSKY
3423 FRODOVIEW RD.
CLEVELAND OHIO USA 44

БЕЗ СТАРШИХ.

ОСОБИ:

ЛЮБА КАЛИНІВНА, гімназистка, 14 літ.

КОСТИК

БОРИС

ЗОНЕЧКА

СЕРГІЙ

} її браття і сестра.

ГРИЦЬ ГОЛУБИНІВ, товариш Костика, в
гостях у нього.

LEONARD A. SCHLESKY
3424 45TH AVENUE RD.
CLEVELAND, OHIO USA 4410

ПЕРША ДІЯ.

Сцена представляє діточу кімнату. Як підноситься заслона, чути звуки віддаляючогося дзвіночка.

ЯВА 1.

(Люба і Зонечка входять).

ЛЮБА: О, чого ж ти плачеш, моя кохана? Вже досить, перестань... Ти ж сама мені обіцяла, що будеш чемна.

ЗОНЕЧКА: То що, що обіцяла? А тепер мама поїхала (плаче) на тиждень, як же мені не плакати?

ЛЮБА: Успокийся, дорогенька Зонечко! Мама мусіла поїхати до міста. Що батько виїхав на Кавказ лікуватися, сама це знаєш. Хто ж буде за нас старатися, як батька нема?

ЗОНЕЧКА (через плач): Та... я знаю... А мама буде довго в місті? (Втирає рукавом сльози).

ЛЮБА: Не плач, Зонечко! Хочеш, то я тобі напечу солоденьких булочок. А потім підемо в ліс на ягоди. Тепер там багато-багато суніць... Будемо квіточки рвати... Буде нам веселенько!

ЗОНЕЧКА: Так? А я возьму цей білий кошачок! Можна?

ЛЮБА: Добре, добре, лише не плач!

ЯВА 2.

(Ті самі, Костик і Борис. Входять серезними дверми).

КОСТИК: Аж тепер настав рай! Гуляй, куди тільки хочеш! Старших нема! Роби, що душа забажає!

БОРИС: Так. Чудові часи тепер для нас настали! Чистий рай!

ЛЮБА: А що ви приобіцяли мамі? Що?

КОСТИК: О, чого ми не приобіцяли!

ЛЮБА: Не тіштеся так, панове! Даремна ваша радість!

БОРИС: Еге!

ЛЮБА: Вам не дозволять робити, що вам схочеться.

КОСТИК: А хтож нам не дозволить? Позвольте вас запитати, люба сестро!

ЛЮБА: Я вам не дозволю!

БОРИС: Ти? (Сміється). Велика птиця!

КОСТИК: О, ми не дуже тебе боїмося!

ЛЮБА: Це ми ще побачимо, як ви не будете мене боятися...

БОРИС: Чи бач, як заспівала! Ну, ну, що даліше?...

КОСТИК: Говори даліше...

ЛЮБА: Ви сорому не маєте! (До Костика). О!... лишився на другий рік! Бери примір з Гриця: він все такий милий та ніжний.

КОСТИК: Не гнівайся, але скажу тобі: не виславляй нам свого Гриця, бо я хоч і люблю його а... він смішний.

ЛЮБА: Простак!

КОСТИК: Ну, ну, — замовчи! А то і тобі від нас дістанеться!

ЛЮБА: Пождіть-же ви, недобрі! Попамятаєте ви мене! Я зараз напишу батькові.

КОСТИК (сміється): Кому? Батькові? Ха-ха-ха! Та батько мабуть на Кавказі. Ой, заки твоє письмо туди зайде!!

ЛЮБА: То я напишу стрийкові. Він недалеко живе. Приїде і зараз вас приборкає.

КОСТИК: Пиши, до кого хочеш. Пиши хоч і всім тіткам, дядькам, вуйкам, бабкам і прабабкам. Ми нікого не боїмося!

БОРИС: А дивися, яка наставниця знайшлася! Короткі руки!

ЛЮБА: Памятайте, що я пішлю за стрийком. Ходім, Зонечко! (Виходять із Зонею).

ЯВА 3.

(Костик і Борис).

БОРИС: А що, як Люба на правду пішла за стрійком? Не добре нам буде!

КОСТИК: Розуміється, що не добре. (Мовчанка). Може би ми покурили трошки? Я маю прегарні цигарки.

БОРИС: Цигарки? Прекрасно. Давай сюди!

(Костик виймає з кишені дві цигарки, одну дає Борисові. Хлопці поважно сідають в крісла і запалюють цигарки).

БОРИС: Знаєш, Костю, цигарки міцніші від папіросів.

КОСТИК: А певно. Хібаж ти не знав цього? (Мовчанка).

БОРИС: Знаєш що, Костю?

КОСТИК: Що таке?

БОРИС: Нам, щоб там не сталося, краще треба розправитися з Любою. Вона за багато собі дозволяє. Ми її мусимо привчити. Ми оба думали бодай тиждень прожити весело, аж ось... Якесь там дівча стає нам на перешкоді... Це щось таке...

КОСТИК: Дійсно так. Яке вона має право? Ми вже хіба не маленькі. Я і не таким

ніс втирає. Дивися, яка знайшлася! Як я потраплю учителям досолити, то що вже говорити про якусь там дівчинку. Ось який я! Не дам себе за ніс водити.

БОРИС: І я також ніколи не дарую!

КОСТИК: Все те дуже гарно; але все таки, що ми зробимо з Любою? Вона напише стрийкові.

БОРИС: Стрийко пів біди, але гіточка! Як зачне вчитувати свої науки...

КОСТИК: Щож нам робити? (Ходить по покою й думає). Знаєш що? Переловимо письмо Люби!

БОРИС: Як переловимо?

КОСТЬ: Дуже просто. Люба напише до стрийка письмо, а ми переловимо тай спалимо. Добре?

БОРИС: А як нам це не вдасться? Що тоді буде?

КОСТИК: Тоді? (Думає). Тоді пустимося на хитрощі.

БОРИС: На хитрощі? На які?

КОСТИК: Втнемо нашій настоятельці таку штуку, щоби їй і в думку не прийшло, що це діло наших рук.

БОРИС: Щож такого ми їй вистроїмо?

КОСТИК: Прекрасну, карколомну штуку! (Потирає з радості руки і підскакує). О, плян мій вже достиг!

ЯВА 4.

(Ті самі і Сергій).

СЕРГІЙ (вбігаючи з середніх дверей): Костику, Костику, поможи! Грицько хоче мені вуха обірвати!

БОРИС: А щож ти йому зробив?

СЕРГІЙ: Вдарив мячиком в вухо.

КОСТИК: Козак! Ну, добре, стань ось тут. (Сергій стає за кріслом). Не бійся, я тебе не дам.

ЯВА 5.

(Ті самі і Гриць).

ГРИЦЬ (до Сергія): Як ти смієш так кидати! Що це за дурниці? Уважай, бо я скажу Любі і ти за це стоятимеш в куті цілу годину.

КОСТИК (з усмішкою): О-о! Короткі руки!

БОРИС: Бач, як розкричався! Важна парсуна! Ще-б що! (Підходить до Гриця). По чийй стороні стоїш? По Любиній чи по нашій?

ГРИЦЬ: А вам нащо 'цего?

БОРИС: Ти будь по нашій стороні, бо інакше ми тебе скоро...

ГРИЦЬ: Що? Ви мені грозите?

КОСТИК: Так, так, грозимо. Ми хочемо вистроїти Любі маленьку штучку і ти повинен нам помочи.

ГРИЦЬ: При чім же я тут? Прецінь я у вас гостем! Мені не гарно збиткувати в чужім домі.

КОСТИК: Чи бач, який поважний.

БОРИС: По просту — робить дурниці...
Більш нічого.

СЕРГІЙ: Вдає повагу. Ха-ха-ха!!

КОСТИК (визиваючо): Не хочеш бути з нами в союзі?

ГРИЦЬ: Та в чім же діло, панове?

КОСТИК: Ми постановили провчити трохи Любу. Щож вона властиво таке велике? За багато себе цінить. Вважає себе настоятелькою. Думає нас тримати остро. О, не на таких попала!

ГРИЦЬ: Щож ви таке видумали?

КОСТИК: Люба тобі вірить? Правда, що так?

ГРИЦЬ: Щож з цього?

КОСТИК: А те, що як ти їй скажеш, що

ми забираємося до ліса, то їй не прийде в голову, що ми пішли стріляти. Добре?

ГРИЦЬ: Ні, на це я не можу згодитися.

КОСТИК: Підло і по дурному!

БОРИС: А ще й нашим товаришом називається! Гарний товариш! Нічого казати!

СЕРГІЙ: Гриць зараз піде до Люби на вас жалуватися. Побачите.

БОРИС: Най лиш спробує!

ГРИЦЬ: Панове, не втягайте мене в свої збитки, бо інакше я поїду собі від вас.

БОРИС: Ну, маєш зараз „поїду”!

ГРИЦЬ: Бо дійсно, мені якось не тее. (Думає). Ні — завтра відїду.

БОРИС: А ми тебе не пустимо.

КОСТИК: Нехай буде і так, як ти не хочеш бути з нами в союзі, то не кажи про це нічого Любі. Чуєш?

ГРИЦЬ: Лучше киньте пусті думки.

БОРИС: Пусті? А ти який?!

КОСТИК: А так, ти все ще не по нашій стороні?

СЕРГІЙ: Він боїться. Я його дуже добре знаю.

ГРИЦЬ: Хіба ви не розумієте, що Люба бажає вам добра?

БОРИС: Слухай, Грицю, не роздражнюй нас.

ГРИЦЬ: Хіба-ж це гарно робити комусь прикрости? Та ще й кому! Своїй сестрі, що вас любить і так старається за вас!

БОРИС: Які прикрости? Га? Докажи!

КОСТИК: Ми обстоюємо свою свободу, хочемо бути рівноправними і вповні независимими.

БОРИС: Нам вже ^{вже} надоїло все бути під наглядом старших. Також хочеться погуляти на свою втіху. Тепер настало наше царство! Нема старших! Роби, що хочеш! Нехай жие воля!!

ГРИЦЬ: Добре, я мовчатиму.

КОСТИК: Так і давно вже було сказати.

БОРИС: Я знав, що перемога буде все по нашій стороні.

ЯВА 6.

(Ті самі і Зонечка).

БОРИС: Зонечко, не знаєш, де Люба?

ЗОНЕЧКА: Вона пише в своїй кімнаті лист.

БОРИС (тихо до Костика): Чуєш? Пише лист. Певно до стрійка. Як би це його переловити.

КОСТИК (тихо до Бориса): Не бійся! Переловимо. (Голосно до Зонечки). Зоню, як хочеш, то я тобі подарую чижика!

ЗОНЕЧКА: Хочу!

КОСТИК: Гарного чижика в клітці...

БОРИС: А я тобі подарую пуделочко цукорків.

ЗОНЕЧКА: Цукорки? Ох, добре, добре!

КОСТИК: За це ти будеш нас все слухати. Будеш?

ЗОНЕЧКА: Буду.

КОСТИК: Добре. А зробиш нам одну прислугу?

ЗОНЕЧКА: Яку?

КОСТИК: Возьми лист, що тепер Люба пише, тай віддай нам.

ЗОНЕЧКА: Лист? А як це зробити?

КОСТИК: Скажи Любі, що ти віднесеш лист на пошту...

ГРИЦЬ (перебиває Костикові): Ей, товариші, це вже не гарно! До чого ви причуєте маленьку дівчинку? Негарно! Сором!

КОСТИК: Не твоя річ! Ти нам обіцяв мовчати, то і мовчи!

ГРИЦЬ: Опам'ятайтеся, що ви робите!

БОРИС: Будь ласка, не перешкаджай нам.

КОСТИК: Отже що Зоню! Переловиш
письмо?

ЗОНЕЧКА: А чижика і цукорки дістану?

ГРИЦЬ: Як вам не сором! (Виходить).

ЯВА 7.

(Ті без Гриця).

БОРИС: Йди в добрі та здоровлю!

КОСТИК: Всього тобі дамо, Зоню, тільки
дістань нам цей лист.

ЗОНЕЧКА: Добре.

(За сценою чути голос Люби: „Зонечко,
Зонечко, де ти?“)

КОСТИК: Чуєш, Зонечко? Конче дістань
нам лист, а як ні, то ми тебе навчимо! Хо-
дім, Борисе, нараджуватися над дальшими
нашими плянами. Сергію, ходи з нами. (Ви-
ходять. За якийсь час з бічних дверей вхо-
дить Люба).

ЯВА 8.

ЛЮБА: Ти тут, Зонечко, а я шукала за
тобою в кухні.

ЗОНЕЧКА: Ти вже написала лист?

ЛЮБА: Так, Зоню! Знаєш, що? Іди на
почту і віддай лист. Пишу до стрійка в О-
сипівці. Біжи скоро, бо почта відходить.

ЗОНЕЧКА: Добре.

ЛЮБА: А вважай, не згуби!

ЗОНЕЧКА: Не бійся, я не згублю. (Вибігає).

ЯВА 9.

(Люба сама).

ЛЮБА: Пождіть, збиточники, будете ви знати, як обиджати свою старшу сестру. Приїде стрийко, дасть він вам! Тихше води, низше трави будете!... Шовковими відразу станете. Стрийко за одну хвилинку вас переіначить. (Виходить. Якийсь час сцена лишається порожня).

ЯВА 10.

(Борис і Костик входять із середніх дверей).

БОРИС: Так, твій плян чудесний з кожного боку.

КОСТИК: О, ми так провчимо Любу, що вона і своїх не пізнає.

БОРИС: Щоби лиш Гриць нам не перешкодив.

КОСТИК: Хто? Гриць? Є кого боятися!

БОРИС: Але все таки небезпечно...

КОСТИК: Як він тільки заікнеться, так ми зараз гарненько його провчимо.

ЯВА 11.

(Ті самі і Зонечка).

БОРИС (побачивши Зонечку): Чи добула?

ЗОНЕЧКА: Добула. Ось він! (Показує лист).

КОСТИК (хапаючи лист): Давай, давай!

БОРИС: Оце молодець Зонечка!

КОСТИК (гордо): Наш верх! Гура!

ЗОНЕЧКА: Не кричи, Костику, бо може почути Люба, я боюся!

КОСТИК: А-ну подивися, до кого лист заадресований?

БОРИС: А це цікаве. (Підходить до Костика. За сценою чути голос Люби: „Зонечко, Зонечко, де ти?“)

КОСТИК: Ой, сюди йде Люба!

БОРИС: Скорше, ховай лист. (Костик зручно ховає лист до кишені).

Ява 12.

(Ті самі і Люба).

ЛЮБА (з бічних дверей): Щож, мої панове, будете далі доказувати, чи вже рішилися підчинитися тільки мені одній?

БОРИС: А як-же? Тримай нас остро!

КОСТИК: Ми тебе знати не знаємо, відати не відаємо! Знайшлася важна птиця!

ЛЮБА: А, ви так говорите! Добре. Отже знайте, збиточники, що я написала до стрійка лист, щоб він приїхав сюди та трохи вкоротив вам волю. Приємна новина? Що?...

КОСТИК (сміється): Дужеприємна.

БОРИС: Ой нещастячко! Ха-ха-ха!

ЛЮБА: Чого ви смієтеся? Уважайте, щоб не прийшлося вам плакати!

БОРИС: Як хочу, то сміюся, як хочу, то плачу. Що тобі до цього? Знай, Любо, що ми тебе не боїмось і будемо робити все по своєму!

ЛЮБА: Побачимо, як ви заспіваєте, як приїде стрійко. Ходім, Зоню! (Виходить із Зонечкою).

ЯВА 13.

(Борис і Костик).

БОРИС (по відході Люби показує їй „носа” і заливається голосним сміхом): А лист у нас! Ха-ха-ха!

КОСТИК: Оце комедія! Ха-ха-ха! О, зручно пішло нам! Люба думає, що лист пішов до Осипівки, до стрійка! Ха-ха-ха!

БОРИС: І буде че́кати на стрийка! Ой, буде. Чекай хоч і сто літ, а не побачиш стрийка! Гарна Зонечка, зручно переловила письмо!

КОСТИК: Ходім у сад, прочитаємо. Там нас ніхто не побачить. Тепер можемо робити, що нам схочеться. Гура! Наш верх!

(Оба вибігають в середні двері).

З А С Л О Н А.

ДРУГА ДІЯ.

Сцена та сама, що в першій дії. По піднесенню заслони сцена якийсь часок пуста. Потім із середніх дверей виходять Костик, Борис і Сергій.

ЯВА 1.

(Костик, Борис і Сергій).

КОСТИК: Чи я тобі не казав, Борисе, що всі наші помисли удадуться, як не треба лучше. От і тепер: лист переловили і Люба цього навіть не підозріває. Зонечка в наших руках. Гриць буде мовчати, бо він такий боягуз, як заяць, а Сергій...

СЕРГІЙ (голосно): Я по вашій стороні.

КОСТИК: Бачиш, як гарно йдуть наші діла. Що значить моя зручність і поворотливість!

БОРИС: Значить, ми будемо робити так, як порішили.

КОСТИК: Розуміється само собою. (До Сергія). А ти, Сергію, повинен у всім наслідувати наш примір. Ми рішили цілком не слухати Люби. Щоб вона нам не казала, ми все будемо робити їй на перекір. В ліс — то в ліс! На озеро — то на озеро! А на Любу не дивимося! Поки нема старших, то нам тре-

ба доволі погуляти. Навкучилося все слухати!

БОРИС: Закурім на радощах!

КОСТИК: І це правда. Закурім! (Виймає з кишені дві цигарці). На — бери!

БОРИС (бере цигарку і закурює): Тобі лишилося ще багато цигарок?

КОСТИК (розсівшись в кріслі, поважно пускає дим): Вистарчить на цілий тиждень.

СЕРГІЙ: А мені не дасьте цигарки?

КОСТИК (сміється): Тобі? Та тобі ще молоко на губах не обсохло. Хіба ти вмієш курити?

СЕРГІЙ: Певно, що вмію. Як ви курите, то чому мені не можна?

КОСТИК (курить): Е, ми що іншого.

БОРИС (поважно): Ми вже дорослі.

КОСТИК: І так порішено: — бунтуватися, так бунтуватися дійсно. Сергію, співай що небудь, але голосно!

СЕРГІЙ: Ні, лучше співаймо усі враз.

КОСТИК: Що-ж, співаймс!

БОРИС: Заспіваємо таку пісню, що мертві з гробів встануть. (Всі починають хором співати, а Сергій найголосніше).

КОСТИК: Молодець, Сергійцю, молодець!

ЯВА 2.

(Ті самі і Люба).

ЛЮБА: Панове, тут не коршма! Чого ви так викрикуєте? Замовчіть, будь ласка.

КОСТИК: Не звертайте на неї уваги! Співайте, хлопці, голосніше! (Всі співають далше).

ЛЮБА: Перестаньте, кажу вам!

КОСТИК: А як нам не хочеться?

ЛЮБА (побачивши у Костика цигарку): Так, то ви ще й курите? Хто вам дав цигарок?

КОСТИК (сміється): Чуєш, Борисе, наша наставниця питається, хто нам дав цигарок? (До Люби). Самі купили. Чула?

БОРИС: І я також курю. Дивися. (Пускає на Любу клубки диму).

ЛЮБА: Почекайте, приїде стрийко, то я йому про все розкажу.

КОСТИК: Ой, ми не боїмося стрийка!

ЛЮБА: Він з вами по своєму справиться. Побачите!

КОСТИК: Не бійтеся, хлопці! Чого замовкли? Співайте далше. (Починають співати. Настає страшна метушня. Люба затикає вуха і втікає.)

ЯВА 3.

(Ті самі без Люби).

КОСТИК (сміється): Не видержала — пішла! Добре ми її досолили. Тепер вона буде знати, як з нами говорити! Знаєш, Борисе, зараз підемо стріляти до ціли.

БОРИС: Щож, підемо.

СЕРГІЙ: І я з вами.

КОСТІК: Е, ти, братіку, ні! Можеш підлізти під стріл.

БОРИС: Ходім! (Виходять).

ЯВА 4.

(Сергій, потім Зонечка).

СЕРГІЙ (сам): Бачиш, які! Мене не взяли. Пождіть трохи! Я і сам піду. (Підходить до дверей). Зоню, Зоню, а ходи сюди!

ЗОНЕЧКА (входячи з лівих дверей): Що тобі треба?

СЕРГІЙ: Ходім, побачимо, що будуть робити Костик і Борис.

ЗОНЕЧКА: А шож вони будуть робити?

СЕРГІЙ: Стріляти.

ЗОНЕЧКА: Стріляти?!

СЕРГІЙ: Хібаж вони тобі цього не говорили?

ЗОНЕЧКА: Ні, не говорили. (При тих словах за сценою роздається грімкий вистріл).

СЕРГІЙ: Чуеш, як гарно?

ЯВА 5.

(Ті самі і Люба).

ЛЮБА (з лівих дверей): Це мабуть наші головорізи стріляють.

СЕРГІЙ: Це Костик з Борисом.

ЛЮБА: Чуєте: на дворі крик? Ходім, побачимо, що там таке! (Виходять в середні двері. Сцена пуста. Потім з правих дверей входять Костик з Борисом).

ЯВА 6.

(Кость і Борис).

КОСТИК: Ов! щось нам не йде!

БОРИС: Ех, що й казати. Як ти, на правду, не доглядив?

КОСТИК: Та я цілком не завважав, що Ліза стоїть за корчем. Ну, і... вистрілив. Кажуть, що в руку стрілив.

БОРИС: Ох, яка неприємна історія.

КОСТИК: Чи я конче мусів стріляти до ціли? Тепер батькові напишуть, мама приїде... Будуть різні неприємности, докори,

поучування... А хто тому всему винен? Люба і ніхто більше... Чого вона нас цілий час дразнила? І ми робили їй все на злість. (З середніх дверей входить Люба, Гриць, Сергій і Зонечка).

ЯВА 7.

(Ті самі, Люба, Гриць, Сергій і Зонечка).

ЛЮБА: Хлопчики, нічого й казати! Догулялися? Діпняли таки свого! Тіштеся, говорізи! (Борис і Костик стоять понуривши голови). І як вам не сором? Покалічили руки бідної дівчини. Це вам дармо не промине. Зараз напишу про все матері, батькові...

КОСТИК: Це ти всему винна! Так! Ти винна!

ЛЮБА (здивовано): Що? Я винна? Ти мало що не підстрілив дівчинку, а мене винуєш?...

КОСТИК: А чого ти нас дразнила? Чого ти хотіла бути нашою наставницею і все говорила нам свої науки? Га?

ГРИЦЬ: Любо, знаєш що? Хоч Кость і збиточник, то в цім случаю по його стороні правда і я за ним!

КОСТИК (радісно): Дай руку, дорогий товаришу! (Подає йому руку).

ЛЮБА: Та я хотіла направити їх власними силами... але не вдалося. Вийшло гірше.

КОСТИК: А що сталося з Лізою?

ЛЮБА: Мені подякуйте; я перепросила за неї Антона й Теклю, і вони простили вам. Шріт лиш трошки драпнув руку дівчинки.

КОСТИК: Велике тобі спасибіг, дорога Любочко!

БОРИС: Спасибіг, спасибіг! Ми від сьогодні цілковито станемо іншими і обіцяємо не дуріти та не збиткувати.

ЛЮБА: Я дуже рада! От, що це значить: не булоб щастя, та помогло нещастя!

З А С Л О Н А.

РЕКВІЗИТ.

На сцені: кімнатні меблі: стіл, крісла.

Для Люби: лист.

Для Костика: кілька цигарок і сірники.

За сценою: згук віддаляючогося дзвіночка, і вистріл.

МИКОЛЬЦІВ ПОДАРУНОК.

Комедійка в одній дії.

ОСОБИ:

МИКОЛЬЦЬО — гімназист.

ЛІДА — його сестричка, 7 літ.

ГЕНЯ, товаришка Ліди — 6 літ.

Сцена представляє діточу кімнатку. Обстановка довільна. По середині стіл і двоє крісел. На землі порозкидані забавки, ляльки, то що.

ЯВА 1.

(Ліда й Геня стоять коло стола).

ЛІДА: А тепер, Геню, дай мені скатерть.

ГЕНЯ: На що?

ЛІДА: Потрібно мені.

ГЕНЯ (дає малий обрусик): Ось маеш.

ЛІДА: Я зараз накрию стіл. (Накриває).

ГЕНЯ: А я піду по наше начиння. Добре?

ЛІДА: Іди, лише скоренько вертайся назад!

ГЕНЯ: Добре, добре. (Виходить).

ЯВА 2.

(Ліда сама).

ЛІДА: О, Геня принесе начиння і ми бу-

демо пити чай. Ми й самовар маємо, лиш нема булок до чаю.

ЯВА 3.

(Ліда й Микольцьо входить).

МИКОЛЬЦЬО: Що ти тут робиш, Лідо?

ЛІДА: Чекаю на Геню. Вона пішла за начинням.

МИКОЛЬЦЬО: А на що вам начиння?

ЛІДА: Ми будемо зараз пити чай. Ба-чиш, я вже й стіл накрила.

МИКОЛЬЦЬО: А мене то не хочете за-просити?

ЛІДА: Ні, бо ти все робиш нам збитки!

МИКОЛЬЦЬО: Як ти можеш, Лідо, так говорити? Власне, що я все стараюся вам помагати. Як хочеш, то я вам можу й тепер допомгти. Чого вам треба до чаю?

ЛІДА: Нам треба булок.

МИКОЛЬЦЬО: Булок? Я зараз принесу вам не тільки булок, але навіть цукорків і медяників.

ЛІДА (врадувана): Микольцю дорогий, любий, золотенький, який ти добрий!... При-неси нам цукорків...

МИКОЛЬЦЬО: Зараз принесу, в тій хви-лині. (Виходить).

ЯВА 4.

(Ліда сама).

ЛІДА (підскакує з радості): Аж тепер буде гарно! Оттаких Микольців люблю! Як я тішуся! Як мені добре!

ЯВА 5.

(Ліда й Геня).

ГЕНЯ (з маленькими горнятками, скляночками, ложечками в руках): Ось уже й начиння маємо! Поможі мені, Лідо!

ЛІДА: Чогож ти так довго барилася? (Бере з рук Гені начиння).

ГЕНЯ: Постав начиння на столі, а я піду ще по самовар. (Виходить).

ЯВА 6.

(Ліда сама).

ЛІДА: Як я тішуся! Микольцьо принесе булок, цукорків і ми будемо пити чай! Буде нам весело!

ЯВА 7.

(Ліда й Геня).

ГЕНЯ (несе дитячий самовар): Вже й самовар маємо.

ЛІДА: Давай його сюди, я наставлю!
(Ставить самовар на столі).

ЯВА 8.

(Ті самі і Микольцьо).

МИКОЛЬЦЬО (несе дві коробочки й мішочок): Ось маєте подарунки. Для тебе, Лідо, я купив булок і ріжків (дає Ліді мішочок і коробку), а тобі, Геню, медяників (дає Гені коробку). Що-ж, задоволені? Я всі свої гроші видав на це. Бачите, який я добрий для вас! А ти, Лідусю, говорила, що я все вам перешкоджую... А це не конче правда... Та я не маю часу, пийте чай і без мене. (Виходить).

ГЕНЯ Й ЛІДА (за виходячим Микольцем): Дякуємо тобі, дякуємо, Микольцю!

ЯВА 9.

(Ліда й Геня).

ЛІДА: Який Микольцьо став тепер добрий! Чого він нам тільки не накупив? І булок і цукорків і медяників... Це мабуть дорого коштує. А ти як думаєш, Геню?

ГЕНЯ: Певно, що дорого. Я думаю, що це все коштує з п'ять долярів.

ЛІДА: О, здається мені, що більше. Дивися, які коробки тяжкі. Підіймає обидві коробки і вагає).

ГЕНЯ: Ти маєш дуже доброго братчика, Лідо!

ЛІДА: Попробуємо, які ті цукорки. Мусять бути смачні. Треба отворити коробки. (Пробує отворити одну коробку). Але як вони сильно позамикані!

ГЕНЯ: Я свою вже відімкнула. Подивімся, що в ній є. (Дивиться). Ой-ой-ой!

ЛІДА: Що, що таке?

ГЕНЯ: Дивися — тут лиш самий папір і камінці.

ЛІДА: Обдунив нас Микольцьо!

ГЕНЯ: Ану, отворім і твою коробку.

ЛІДА: Ні, я сама отворю. (Отвирає). Ой-ой-ой! І тут також лиш папір і камінці!

ГЕНЯ: Обдунив нас недобрий Микольцьо!

ЛІДА: А я так тішилася. Думала, що будемо пити чай... Знаєш що, Геню?

ГЕНЯ: Що таке?

ЛІДА: Ходім, пожаліємося на нього мамі. Як йому не соромно обманювати нас?! Дістанеться йому від мами!

ГЕНЯ: Буде він нас памятати!

ЛІДА: Ходім скоро! (Скоро виходять).

ЗАВІСА.

Реквізити: Для Микольця: три коробки з камінцями і мішочок з булками. Для Гені; обрусик, діточе начиння і діточий самовар.

ДЛЯ НАУКИ СПІВУ В ШКОЛІ ЧИ ДОМА
НАЙЛІПШЕ НАДАЄТЬСЯ

ШКІЛЬНИЙ СПІВАНИК

у трьох частях з нотами на 1, 2, 3 голоси.
Багато оригінальних пісень, уложених для
українських дітей в Канаді

При кінці є уміщений
ДОДАТОК ГІМНАСТИЧНИХ ВПРАВ
з топірцем, вільноруч і лентами
для хлопців і дівчат. До всіх вправ є подані
образці з описом кожного руху.

Цей співаник повинен мати кожний україн-
ський учитель і кожда українська дитина.
Він повинен бути в кожній хаті, де є
українські діти.

Ціна 75 цт.

Замовлення слати на адресу:

UKRAINIAN VOICE

Box 3626 Sta. B.

Winnipeg, Man.

„УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС”

- ЧЕРЕЗ 25 ЛІТ ПРОВІДНИКОМ УКРАЇНСЬКОЇ ВИЗВОЛЬНОЇ ДУМКИ.
- ЧЕРЕЗ 25 ЛІТ ВИХОВАТЕЛЕМ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ.
- ЧЕРЕЗ 25 ЛІТ НА СТОРОЖІ ВСІХ УКРАЇНСЬКИХ СПРАВ.

ЧИТАЙТЕ ЙОГО І ШИРІТЬ ПРИЄДНУВАННЯМ НОВИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ.

З нагоди Чверть-столітнього Ювілею передплата знижена до \$2.00 в Канаді;
\$2.50 в Злучених Державах;
\$3.00 в інших краях.

Книгарня „Українського Голосу” має на складі всякі українські книжки.

Пишіть по безплатний катальог.

UKRAINIAN VOICE

Box 3626,

WINNIPEG,

—

CANADA.